

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/21/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200695
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8011200695.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, zastúpeného advokátskou kanceláriou Beňo & partners, Advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného z 18. júla 2011 č. SK/0248/99/2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 2S/30/2011-34 z 28. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 2S/30/2011-34 z 28. novembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného citovaného v úvodnej časti rozsudku v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej aj „SOI“), so sídlom v Prešove z 25. marca 2011 č. P/0033/07/11, ktorým mu bola za porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) správnym orgánom uložená pokuta podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pokutu vo výške 3.000 Eur a nepriznal mu náhradu trov konania.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami správnych orgánov a s ich argumentáciou, ako aj s právnym posúdením zisteného skutkového stavu v tom zmysle, že bolo preukázané, že žalobca porušil svojím konaním povinnosť dodržať zákaz používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k právu na ochranu ekonomických záujmov

spotrebiteľa podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd z obsahu spisového materiálu zistil, že spotrebiteľ uzatvoril 11. februára 2010 kúpnu zmluvu so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA Auto, a. s. Bratislava, ktorou nadobudol vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu zn. Renault Thalia 1.4 Alizé. Toho istého dňa uzatvoril so žalobcom, v mene ktorého konal predajca, aj zmluvu o úvere tzv. Zmluvu a Zmluvu o zabezpečení. Po podpise zmlúv vyšlo najavo, že na zakúpenom motorovom vozidle viaznu právne vady, nakoľko je zaťažené právom tretej osoby, v dôsledku čoho sa spotrebiteľ s predajcom dohodli na zrušení kúpnej zmluvy. Z dôvodu zrušenia kúpnej zmluvy a následne aj Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení žalobca vykonal tzv. „vyúčtovanie“ tak, že spotrebiteľovi z celkovej zaplatenej sumy pozostávajúcej z jednej splátky úveru v sume 145,36 Eura vyúčtoval nedoplatok vo výške 21,25 Eura. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu správny orgán dospel k záveru, že konanie žalobcu vykazuje znaky konania v rozpore s § 457 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v platnom znení), v zmysle ktorého bol žalobca povinný vrátiť spotrebiteľovi v plnom rozsahu plnenie, ktoré dostal na základe zmluvy, ktorá bola zrušená a zároveň ide o konanie v rozpore s § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa tým, že upiera spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Krajský súd konštatoval porušenie povinnosti žalobcu v zmysle výroku, ako aj odôvodnení oboch rozhodnutí správnych orgánov, pričom uloženie pokuty na dolnej hranici zákonom stanovenej možnej sadzby podľa jeho názoru v plnej miere zohľadnilo závažnosť porušenia, ako aj následok.

Podľa názoru krajského súdu zhodne s s názorom žalovaného v súlade s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Pritom s poukazom na obsah ustanovenia § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. V súlade s ustanovením § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak však povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v ods. 1 pri uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením, alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to z obdobnými právnymi účinkami. Z týchto citovaných ustanovení vyplýva, že právna úprava zákonodarcu rátala s tým, že pri jednom rokovaní medzi dodávateľom a spotrebiteľom môžu byť síce uzavreté viaceré zmluvy, pričom často sú tieto zmluvy uzavreté medzi rôznymi subjektmi, ak dodávateľ zároveň vystupuje nielen vo svojom mene, ale aj v mene tretieho subjektu, čo v prípade ak spotrebiteľ odstúpi od zmluvy z dôvodu, že plnenie dodávateľa je vadné a vady predávanej veci sú neodstrániteľné, sa môže spotrebiteľ dostať do situácie, keď iná zmluva zostane platnou, pričom pre spotrebiteľa takáto zmluva nemá význam, keďže svojou povahou je zmluvou, ktorej predmet sa realizuje len spojením s inou zmluvou. Aj podľa názoru krajského súdu teda v takýchto prípadoch právna úprava tzv. závislých zmlúv spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to aj bez potreby vôle spotrebiteľa.

Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že kúpna zmluva, ktorú uzatvoril spotrebiteľ s predajcom a následne uzatvorené zmluvy Zmluva a Zmluva o zabezpečení, ktorú uzatvoril spotrebiteľ so žalobcom sú závislými zmluvami, na ktoré sa vzťahuje právna úprava § 52 Občianskeho zákonníka a zánik kúpnej zmluvy iným spôsobom než plnením s účinkami spätne spôsobil zánik zmlúv uzatvorených spotrebiteľom a dodávateľom.

Krajský súd preskúmal rozhodnutia správnych orgánov v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP namietajúc nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, keď konanie žalobcu vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax, ktoré následne postihol sankciou. V podanom odvolaní zotrval na svojom vyjadrení v žalobe podanej proti napadnutým správnym rozhodnutiam.

Odvolanie odôvodnil poukázaním na ustanovenie § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého,

ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne. Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia, ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami. Podľa názoru žalobcu mal zákonodarca na mysli len zmluvy uzavreté medzi tými istými účastníkmi, pričom tým sleduje zvýšenie ochrany spotrebiteľa, ktorý ak sa platne domôže neplatnosti jednej zmluvy uzavretej s dodávateľom, musí sa osobitne domáhať aj vyslovenia neplatnosti ďalšej zmluvy, uzavretej s tým istým dodávateľom, ak táto ďalšia zmluva súvisí s prvou. Inštitút viazaných zmlúv je koncipovaný tak, že dodávateľ v prípade, ak spôsobí neplatnosť alebo zánik jednej zmluvy uzavretej so spotrebiteľom, nesie zodpovednosť aj za ďalšiu svoju zmluvu uzavretú v súvislosti s prvou. V žiadnom prípade však dodávateľ nemôže niesť zodpovednosť za neplatnosť alebo zrušenie zmluvy, ktorú uzavrela tretia osoba. Poukazujúc na predmetné ustanovenia Občianskeho zákonníka žalobca konštatoval, že v danom prípade ide o dva spotrebiteľské vzťahy, v ktorých vystupuje ten istý spotrebiteľ, ale odlišný dodávateľ. Jeden spotrebiteľský vzťah vznikol medzi spotrebiteľom a predávajúcim z titulu kúpnej zmluvy a druhý spotrebiteľský vzťah medzi spotrebiteľom a poskytovateľom úveru z titulu zmluvy o pôžičke. Zmluva o pôžičke uzavretá medzi spoločnosťou a spotrebiteľom preto podľa žalobcu nezanikla na základe ust. § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko nejde o viazanú zmluvu vo vzťahu ku kúpnej zmluve uzavretej s tretou osobou. V tomto prípade ide o zánik zmluvy ex nunc, na základe čoho prináleží poskytovateľovi pôžičky právo na úroky za obdobie, po ktoré poskytol spotrebiteľovi peňažné prostriedky, nakoľko poskytovateľ dôvod zrušenia kúpnej zmluvy nezavinil. Táto právna skutočnosť súčasne nijako nepoškodzuje ani spotrebiteľa, ktorý si môže úroky regresne vymáhať od toho, kto ich zaviniť, t. j. predávajúceho z titulu zodpovednosti za škodu vzniknutú v dôsledku vady tovaru podľa § 600 Občianskeho zákonníka. Žalobca na základe vyššie uvedených argumentov navrhol, aby odvolací súd v súlade s § 250ja ods. 3 OSP rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu žalobcu sa podaním zo 04. februára 2013 vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení okrem toho, že sa pridržal svojich doterajších podaní uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade s platnými právnymi predpismi, na základe čoho odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolanie ako neodôvodnené zamietol v celom rozsahu a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Žalovaný ďalej uviedol, že právna úprava ustanovení § 51 ods. 1 a § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka ráta s tým, že pri jednom rokovaní medzi dodávateľom a spotrebiteľom môžu byť uzavreté viaceré zmluvy, pričom často sú tieto zmluvy uzavreté medzi rôznymi subjektmi, ak dodávateľ zároveň vystupuje nielen vo svojom mene, ale aj v mene tretieho subjektu. Ako príklad dôvodová správa uvádza kúpu tovaru a jeho financovanie prostredníctvom pôžičky poskytnutej tretou osobou. V prípade, ak spotrebiteľ odstúpi od zmluvy z dôvodu, že plnenie dodávateľa je vadné a vady predávanej veci sú neodstrániteľné, spotrebiteľ sa môže dostať do situácie, keď mu zmluva zostane platnou, pričom pre spotrebiteľa takáto zmluva nemá význam, keďže svojou povahou je zmluvou, ktorej predmet sa realizuje len v spojení s inou zmluvou. Z uvedeného dôvodu sa preto v týchto prípadoch zaviedla právna úprava tzv. závislých zmlúv, ktorých závislosť spočíva v tom, že zánik jednej zo závislých zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje priamo „ex lege“ zánik ostatných závislých zmlúv, bez potreby prejavu spotrebiteľa.

Vzhľadom na uvedené je podľa žalovaného nepochybným, že kúpna zmluva uzavretá s predajcom AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. a Zmluva a Zmluva o zabezpečení, ktorú spotrebiteľ uzatvoril so žalobcom, sú závislými zmluvami, na ktoré sa vzťahuje právna úprava § 52a Občianskeho zákonníka. Zánik kúpnej zmluvy iným spôsobom než splnením s účinkami ex tunc, teda spätne od začiatku existencie právneho vzťahu, spôsobil zánik Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení, a to s rovnakými právnymi účinkami.

Keďže kúpna zmluva a Zmluva a Zmluva o zabezpečení vznikli pri tom istom rokovaní, odvolací správny orgán sa aj vzhľadom na obsah podnetu spotrebiteľa domnieva, že pre priemerného spotrebiteľa za bežných okolností je podstatný prvotný dokument, teda kúpna zmluva, z ktorej jednoznačne vyplýva, že

kúpna cena motorového vozidla má byť vyplatená predávajúcemu z pôžičky, ktorú má na tento účel poskytnúť žalobca. Žalovaný v danom prípade zastáva názor, že spotrebiteľovi, ktorý pri dojednaní spotrebiteľského úveru vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní s poskytovateľom úveru, je potrebné v týchto vzťahoch v medziach zákona poskytnúť zvýšenú ochranu, keďže vzhľadom na zložitosť problematiky dôveruje poskytovateľovi úveru. Spoločenskú nebezpečnosť sankcionovaného konania vidí správny orgán predovšetkým v zneužití dôvery spotrebiteľa pri dojednávaní spotrebiteľského úveru, ktorého predmetom je financovanie kúpy motorového vozidla. Žalovaný sa domnieva, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nevrátil spotrebiteľovi plnenie, ktoré od spotrebiteľa dostal na základe zmluvy, ktorá bola zrušená, uprel mu právo na ochranu ekonomických záujmov.

Charakter uvedených porušení povinností žalobcu má negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť majetkovú ujmu. Žalobca plne zodpovedá za protiprávny skutkový stav zistený v čase kontroly SOI, a to bez ohľadu na dôvody a skutočnosti, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa čl. 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či tento orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo

vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, resp. v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Z obsahu súdneho ako aj administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že pri kontrolách vykonaných inšpektormi SOI 16. septembra 2010, 23. novembra 2010 a 27. januára 2011 v prevádzkarni účastníka konania Consumer Finance Holding, a. s. zistené, že spotrebiteľ 11. februára 2010 uzatvoril so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. Bratislava kúpnu zmluvu č. 120 100 524 za účelom kúpy ojazdeného motorového vozidla zn. RENAULT Thalia 1.4 Alizé v dohodnutej kúpnej cene 4.616 Eur. Pri podpise kúpnej zmluvy spotrebiteľ zaplatil predajcovi zálohu na kúpnu cenu v sume 692,40 Eura. Pri tom istom rokovaní, toho istého dňa a pod tým istým číslom za účelom zaplataenia zostatku kúpnej ceny spotrebiteľ uzatvoril s účastníkom konania, v mene ktorého konal predajca, aj zmluvu o úvere tzv. Zmluvu a Zmluvu o zabezpečení. Po podpise zmlúv vyšlo najavo, že na zakúpenom motorovom vozidle viazu právne vady, nakoľko je zaťažené právom tretej osoby, v dôsledku čoho sa spotrebiteľ s predajcom dohodli 07. apríla 2010 na zrušení kúpnej zmluvy. Z dôvodu zrušenia kúpnej zmluvy a následne aj Zmluvy a Zmluvy o zabezpečení žalobca vykonal 08. apríla 2010 tzv. „vyúčtovanie reklamácie Zmluvy č. 120 100 524“ tak, že spotrebiteľovi z celkovej zaplatenej sumy pozostávajúcej z jednej splátky úveru v sume 145,36 Eura vyúčtoval nedoplatok vo výške 21,25 Eura. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu správny orgán dospel k záveru, že konanie žalobcu vykazuje znaky konania v rozpore s § 457 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého bol žalobca povinný vrátiť spotrebiteľovi v plnom rozsahu plnenie, ktoré dostal na základe zmluvy, ktorá bola zrušená, a zároveň ide o konanie v rozpore s § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa tým, že upiera spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Zákon č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z. z.“) v § 1 ods. 1 upravuje:

- a) štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu (ďalej len „kontrola vnútorného trhu“) a štátny dozor a kontrolu nad podnikaním v energetike podľa osobitných predpisov,
- b) pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu,
- c) ochranné opatrenia a pokuty za porušenie zákona,
- d) spoluprácu Slovenskej obchodnej inšpekcie s inými orgánmi verejnej správy a občianskymi združeniami.

Podľa § 2 zákona č. 128/2002 Z. z. kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje:

- a) či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečné, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite,
- b) dodržiavanie cenových predpisov 3) pri predaji výrobkov a poskytovaní služieb konečnému spotrebiteľovi,
- c) dodržiavanie času predaja,
- d) dodržiavanie podmienok skladovania a dopravy výrobkov,
- e) používanie overených určených meradiel, používanie značky „e“ na spotrebiteľsky balených výrobkoch,
- g) dodržiavanie práv vyplývajúcich z duševného vlastníctva, významných z hľadiska ochrany spotrebiteľa,
- h) ochrana niektorých rozhlasových programových služieb a televíznych programových služieb a služieb informačnej spoločnosti podľa osobitného predpisu,
- i) dodržiavanie povinností ustanovených osobitným zákonom,

Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia pri kontrole vnútorného trhu u fyzických osôb a právnických osôb predávajúcich alebo dodávajúcich výrobky na vnútorný trh alebo poskytujúcich služby (ďalej len „kontrolované osoby“):

- a) zisťuje nedostatky pri výkone kontroly podľa odseku 1,
- b) vyžaduje odstránenie zistených nedostatkov a škodlivých následkov, ukladá ochranné opatrenia na ich odstránenie,
- c) kontroluje plnenie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov,
- d) zabezpečuje skúšky na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov,
- e) informuje verejnosť o nebezpečenstve ohrozenia života alebo zdravia ľudí predajom nebezpečných výrobkov,
- f) informuje verejnosť o prijatých opatreniach na mieste alebo ochranných opatreniach, ak ide o organizovanie alebo uskutočňovanie predajných akcií podľa osobitného predpisu; 10aa) súčasťou informácie je vždy uvedenie presného označenia organizátora predajnej akcie alebo predávajúceho, ktorému boli opatrenia uložené, a upozornenie na protiprávne konanie, za ktoré boli opatrenia uložené,
- g) využíva poznatky iných orgánov a podnety spotrebiteľov,
- h) ukladá pokuty,
- i) vybavuje sťažnosti spotrebiteľov,
- j) objasňuje priestupky,
- k) vydáva na žiadosť osoby, ktorá je zapísaná v registri veriteľov alebo ktorá má o zápis do registra veriteľov záujem, písomné potvrdenie o splnení podmienok podľa osobitného predpisu.

Ďalej z § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

V zmysle § 52a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.

Podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Pri posudzovaní právnych vzťahov v oblasti ochrany práv spotrebiteľa je potrebné mať na zreteli skutočnosť, že spotrebiteľ sa ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti za, ktorých dochádza ku kontraktácii s pohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, jeho lepšiu znalosť práva či dostupnosť právnych služieb, pričom má možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Znakom tejto novej kogentnej právnej úpravy je snaha vyrovnať túto faktickú nerovnosť cestou práva, formou obmedzenia autonómie vôle. Samotným zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej

úpravy je zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb. Z toho dôvodu obsahuje právna úprava spotrebiteľských zmlúv určité odchýlky od ostatných záväzkových vzťahov, pričom do právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv sa premieta snaha zákonodarcu vyrovnávať faktickú nerovnováhu, ktorá vzniká tým, že na jednej strane zmluvného vzťahu je profesionálny účastník, ktorý si vopred určil zmluvné podmienky a ktorý, navyše vystupuje v mnohých prípadoch ako monopolný dodávateľ celého komplexu služby.

Pri hodnotení konkrétnych okolností prípadu, sa javí nesporne preukázanou vzájomná závislosť oboch zmlúv, keďže vznik zmluvy o úvere a zmluvy o zabezpečení je priamo podmienený skutkovo súvislosťou s uzavretím zmluvy o kúpe motorového vozidla a priamo rieši financovanie kúpnej ceny tohto tovaru. Túto, pre posúdenie veci rozhodujúcou právnou okolnosť ešte umocňuje aj skutočnosť, že zo všeobecných obchodných podmienok a zmluvných podmienok v relevantnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že dodávateľ služby a veriteľ vystupujú spoločne ak dodávateľ služby ju podmieňuje poskytnutím úveru práve konkrétnym veriteľom (žalobcom).

Nie je možné sa stotožniť ani s argumentmi žalobcu, že § 52a Občianskeho zákonníka možno aplikovať iba v prípade, ak ide o viaceré zmluvy medzi tým istým dodávateľom. Zo znenia tohto zákonného ustanovenia nevyplýva, že pri tom istom rokovaní alebo zahrnutí zmlúv do jednej listiny, môžu vystupovať iba dve zmluvné strany a že účasť tretích zmluvných strán je zo zákona vylúčená.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nejde o dva oddeliteľné spotrebiteľské vzťahy, ale s ohľadom na úzku, logickú, nadväznú skutkovú súvislosť, ide stále o totožný spotrebiteľský vzťah.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.